

3die Stykke, bortfalde, uden at der bliver Spørgsmaal om Fastsættelse af nogen Afløsningssum. Har Tiendeejeren imidlertid pantsat Tienden, vil Panteretten som Regel omfatte ogsaa de Tiender, der paahviler de Tiendeejeren tilhørende tiendepligtige Ejendomme, og hvis Panthaveren ikke tillige har Pant i disse Ejendomme, i hvilket Tilfælde Afløsningen i Henhold til Bestemmelsen i § 12, 2det Stykke, er ham uvedkommende, maa han, saafremt dette er nødvendigt til hans Fyldestgørelse, kunne kræve, at ogsaa disse Tiender indtages under Afløsningen. En i Overensstemmelse med disse Grundsætninger affattet Bestemmelse er derfor givet i Paragraffens 2det Stykke.

En tvungen Tiendeafløsning vil selvfølgelig vanskelig kunne gennemføres, medmindre Pantegæld og Realbyrder, der paahviler Tiender, skaffes ud af Verden, og det er derfor bestemt, at Panthavere og Indehavere af Realbyrder uden Hensyn til deres Rettigheders kontraktmæssige Indhold ere pligtige til at modtage Fyldestgørelse af Afløsningssummen. Paa den anden Side ere de berettigede til at forlange, at Afløsningssummen forlods anvendes til deres Fyldestgørelse. Fra denne sidste Regel maa dog undtages Panthavere i Kirketiender, idet Panthaverens Ret her er sekundær i Forhold til den Tienden paahvilende Forpligtelse med Hensyn til Kirkens Vedligeholdelse. For disse Panthaveres Vedkommende bestemmes det derfor, at den i Henhold til Bestemmelserne i § 20 under Stiftøvrigheden baandlagte Afløsningssum skal indgaa under Pantet i den afløste Sted. Saa længe Kirkeejers Forpligtelse over for Kirken ikke er afløst i Henhold til Bestemmelserne i § 21, kan Panthaveren altsaa kun søge Fyldestgørelse i Renterne af Afløsningssummen og dette selvfølgelig kun under Forudsætning af, at de ikke medgaa til Opfyldelse af Kirkeejers Forpligtelser over for Kirken. Naar imidlertid Forpligtelsen over for Kirken er blevet afløst i Henhold til § 21, kan Panthaveren søge Dækning i den Del af Afløsningssummen, der ikke skal henlægges til Kirkens fremtidige Vedligeholdelse. I § 21 er der derhos givet den Panthaver, hvis Pantefordring er forfalden, en selvstændig Ret til at fordrø Kirkeejers Forpligtelse over for Kirken afløst.

Med Hensyn til de Kirketiender paahvilende Realbyrder ere tilsvarende Regler givne i Paragraffens sidste Stykke.

Da den Forpligtelse til at vedligeholde Kirken, der paahviler Kirketiender, som tilhøre Tiendeyderne, ifølge § 22 skal afvikles samtidig med Tiendens Afløsning, maa de i Paragraffen givne Regler om Fyldestgørelse af Panthavere og Indehavere af Realbyrder i saadanne Tiender selvfølgelig komme til Anvendelse samtidig med Tiendens Afløsning.

ad § 17.

Bestemmelsen om, at det Tidspunkt, til hvilket Afløsningen skal træde i Kraft, altid skal fastsættes til en 1ste Januar og at Tienden for det foregaaende Aar skal erlægges som hidtil, begrundes ved, at Tienden svares for Kalenderaaret og erlægges bagud. Da Forpligtelsen til at svare Tiende maa ophøre samtidig med at Forpligtelsen til at svare Tiendeydelse i Henhold til § 2 begynder, er det derfor mest praktisk at fastsætte det Tidspunkt, paa hvilket den sidstnævnte Forpligtelse skal afløse den førstnævnte, til en 1ste Januar.

ad § 18.

Denne Paragraf giver Regler om Udbetaling af Afløsningssummerne.

Da Realbyrderettigheder og det offentlige Ret til at fordrø en Kirke vedligeholdt af Kirketienden er en med selve Tienderetten analog Beføjelse, idet den kun giver den berettigede Ret til at indkræve en aarlig Afgift, bør de Dele af Afløsningssummen, der anvendes til Fyldestgørelse af disse Rettigheder, ligesom den selve Tiendeejeren tilfaldende Del af Afløsningssummen udbetales med Bankens Obligationer. Da Banken imidlertid ikke bør udstede Obligationer til et mindre Beløb end 100 Kr., maa den Del af en Afløsningssum, der ikke er delelig med 100 Kr., udbetales kontant. Til Dækning af disse kontante Udbetalinger maa Banken da have Ret til at sælge det fornødne Beløb af Obligationer, og det mulig paa løbne Kurstab maa i saa Fald bæres af Reservefondet.

For Panthaveres Vedkommende stiller Sagen sig anderledes, da Pantefordringen er en Gældsfordring, der som Regel vil kunne forlanges indfriet ved kontant Betaling. Det bestemmes derfor, at Panthaveres Tilgodehavende skal udbetales kontant, og at Banken, hvis Tiendeejeren ikke selv drager Omsorg for Pantegældens Indfrielse, i hvilket Tilfælde den Panthaveren tillagte Del af Afløsningssummen selvfølgelig maa udbetales til Tiendeejeren, skal